

4 23/6

del består av grova anklagelser, försök att beslä vederbörande med tvetalan, ovidkommande och insinuanta frågor, tarvlig demagogi i komisk eller sentimental genre. Särskilt framträdande i dessa travestier på domstolsförhör är fräckheten i behandlingen av personer som är rädda och den simpla åhutningen av dem som vågar reagera inför utmaningar och oförsämdheter. En föreställning om lågheten i det hela ger J. Parnell Thomas (ordförande under några sessioner) av munterhet ackompanjerade beskrivning av Frank Sinatra "som ett slags mrs Roosevelt i byxor" eller Mississippiledaren John Rankins försök att identifiera kommunism och judendom. Det bör betonas att nuvarande vicepresidenten Nixon, som var medlem av utskottet, enligt Carr hörde till de mera korrekta och moderata, även om han vid vissa tillfällen tycktes utnyttja sin ställning för att få politisk reklam.

Utskottet för oamerikansk verksamhet hör till de mest komprometterande inlagen i kongressens arbete. Det är emellertid inte svårt att finna andra exempel på urartning i utskottens metoder. Vid läsningen av det förhör som senatens utrikesutskott underkastade den till ambassadör i Moskva utsedde Charles Bohlen blir man förvånad över tonen och tekniken. Höll Bohlen på "återhållandets" eller "befrielsens" politik, hade han inte läst Burnhams utmärkta bok, hade han något att anmärka mot Eisenhowers och Dulles deklamationer — sådana frågor haglade från senatorerna Hickenlooper och Ferguson och besvarades på ett sätt som tydde på en nästan ängslig vilja att vara till lags.

Värst är för närvarande senator McCarthy's underutskott för granskning av förvaltningens verksamhet. Som exempel kan tas det nära nog otroliga förhöret med redaktören för The New York Post, James A. Wechsler. Anledningen till Wechsler's inkallande var att en av hans böcker påträffats i ett statligt amerikanskt bibliotek i Europa; syftet var uppenbarligen att diskreditera

Wechsler och hans tidning, känd för sina attacker på McCarthy. Wechsler erkände sig ha varit kommunist i tjuguaraldern (före 1937); nu avskyr han lika mycket kommunismen och McCarthy-ismen. McCarthy, som stundom sade sig aldrig läsa The Post, stundom angrep tidningen i ursinne, påstod att Wechsler hela tiden tjänade kommunismen och att just hans angrepp på kommunismen visade hur listigt han arbetade. Om det gemena i McCarthy's frågor och antydningar är det inte möjligt att utan långa citat ge någon föreställning. Wechsler, som stod på sig, förklarade med all rätt att enligt McCarthy patriotism inte kunde bevisas annat än genom lovprisande av McCarthy.

Inom stora grupper, främst ämbetsmän, vetenskapsmän och publicister, riktas en mörkdande kritik mot de berörda metoderna; en rad reformförslag har framförts, av vilka några berörs i en rapport för dagen av Dagens Nyheter's korrespondent. Det är emellertid svårt att få bort oarterna; förhört utskotten har blivit en institution i amerikanskt statsliv, och för samvetslösa maktsträvar är det naturligt att begagna dem. Man vill hoppas att regeringen och partiledningarna gör de nuvarande missbruket omöjliga.

Överste Kleen bjuder på ett helt knippe av protester. Dess värre har han bara rätt på en punkt — i det ovedersägliga påståendet att resor kan vara nyttiga. Överste Kleens artikel i Vecko-Journalen synes vara ett bevis för att resor också kan vara skadliga.

Hr Kleen vill inte försvara Franco. I Vecko-Journalen summeras hr Kleens artikel med orden: "Francos insats betygsätts på olika sätt, men mot bakgrunden av den röda folkrepubliken framstår han onekligen som en framstegsman." Även Vecko-Journalen har uppfattat artikeln som ett försvar för Franco, vilket den uppenbarligen är. Jag bortser från att Vecko-Journalens redaktion tydligen tror att det fanns en "röd folkrepublik" i Spanien då Franco revolterade; i själva verket satt ingen enda socialist eller kommunist i regeringen då upproret bröt ut.

Att en minoritet av valmännen kan få majoritet i parlamentet är inte något underligt; det förekommer i de flesta valsätt. För närvarande sitter Churchill på en minoritet av väljare; vi brukar inte kalla hans regering odemokratisk.

Att kalla den regering som satt vid makten vid valen 1936 maktlös är en så absurd överdrift att det inte lönar sig att diskutera den. Denna väldiga valstrid, där man på båda hållen ansträngde sig till det yttersta, skulle enligt hr Kleen ha varit meningslös.

Hr Kleen talar om vad Eden sagt i underhuset på hösten 1936. En genomgång av Edens tal visar att hr Kleen även på denna punkt är ovederhäftig. Eden har aldrig sagt något sådant; han har talat om att våldsdåd förekom på båda sidor.

Hr Kleen protesterar också mot

vår beskrivning av hans beskrivning av folkfronten. Det är tillräckligt att citera en rad ur hans artikel: "Folkfronten... förföljde och mördade politiska motståndare..."

Hr Kleen försvarar inte bara Franco, utan också en ovanligt dålig artikel. Vill han göra sig besvärt att läsa det på en gång mest elementära och mest objektiva som finns i varje bibliotek, så hänvisas han till årsöversiktarna i The Annual Register.